

Odroczenie terminu spełnienia świadczenia

*Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z 11 września 2020 r.
(III CZP 88/19)*

Jeżeli wskutek odroczenia terminu spełnienia świadczenia roszczenie przestało być wymagalne, jego przedawnienie rozpoczyna ponownie bieg dopiero z upływem nowego terminu.

MICHAŁ JERZY DĘBOWSKI

I. Rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego, będącego przedmiotem glosowanej uchwały, zasługuje na aprobatę. Sąd Najwyższy orzekł, że strony umowy mogą w drodze porozumienia odroczyć termin wymagalności już wymagalnego roszczenia. Rozstrzygnął także, że takie odroczenie odsuwa w czasie rozpoczęcie biegu przedawnienia do chwili, w której – według porozumienia zmieniającego – dane roszczenie znów staje się wymagalne.

Tłem glosowanej uchwały była sprawa z powództwa funduszu sekurytyzacyjnego przeciwko kredytobiorczyni, której pierwotnym wierzycielem był bank. Zanim bank przelał na rzecz wspomnianego funduszu wierzytelność z tytułu umowy kredytu, strony tej umowy zawarły ugodę. Jej przedmiotem była restrukturyzacja zadłużenia i ustalenie odroczonych terminów wymagalności zaległych rat. Kontekst faktyczny sprawy, na gruncie której zapadła uchwała, potwierdza jej szczególne znaczenie dla podobnych porozumień, powszechnych w praktyce banków.

II. Nie powinna budzić wątpliwości teza Sądu Najwyższego o prawnej skuteczności umownego odroczenia wymagalności roszczenia, które uprzednio stało się wymagalne, czyli w chwili zawarcia porozumienia było zdadne do skutecznego dochodzenia go przed sądem¹. Na poprawność tej tezy wskazuje już wykładnia językowa art. 353¹, a także art. 120 § 1 zd. 1 i art. 119 k.c.

Artykuł 353¹ k.c. statuuje swobodę umów zobowiązaniowych. Przyznaje podmiotom prawa prywatnego kompetencję generalną do dokonywania czynności konwencjonalnych prowadzących do zawierania umów

¹ J. Jastrzębski, A. Koniewicz, *Wymagalność roszczeń*, Przegląd Prawa Handlowego 2006, nr 5, s. 37.